

PARAULA I VIDA

Perquè Vós ho dieu, tornarem a sortir a sembrar

Els col·legis ja comencen el seu treball, les institucions reprenen activitats i també les parròquies **iniciem el nou curs 2011-12**, després d'un breu parèntesi de l'estiu, però que entre nosaltres també és pastoralment actiu. Ens cal començar les activitats apostòliques amb ànims renovats, sense por, amb una gran confiança que el «Regne de Déu ja és enmig nostre», i que «s'obre pas amb força»...

Què ens cal als qui tornem a sortir a sembrar per fidelitat al Senyor?:

- tornar a sortir**, i sortir de nosaltres mateixos, sempre cap enfora, cap a la missió universal tan necessària, envers els qui encara no coneixen Crist, i envers els qui el coneixen, però estan esmorteïts en la fe i no l'estimen prou... Sortir amb el cor i els braços oberts envers el món que Déu estima tant, sense rondinar de tots els mals que s'hi donen avui.
- amb alegria, superant la por i els desànims**, la temença al fracàs, els miraments pel què diran o pensaran els altres... Potser portem llàgrimes als ulls, com diu el salmista, però tornarem cantant d'alegria portant a coll les garbes de la collita. Crist ens ho diu contínuament: «No tingueu por!»
- ser sembradors**, sortir a sembrar. Una tasca plena d'esperança. Se sembla amb l'esperança de collir. I nosaltres som treballadors de la vinya del Senyor que sortim a sembrar, ha de ser el nostre «ofici», sembrar sempre la bondat, i contrarestar el mal amb el bé.
- creure en la potencialitat de la llavor**, ja que sembrem una llavor que és el mateix Crist, la seva Paraula i el seu Amor. La llavor és molt bona, malgrat que fructifiqui segons diverses maneres. Hem d'estar confiadament convençuts que Crist farà la seva acció de misericòrdia i de gràcia en els cors on arribi per la nostra sembra.
- acollir primer nosaltres la Paraula** que després anunciarem. Conèixer millor aquesta Paraula, llegir-la, pregar-la, rumiar-la, fer-la el nostre aliment... i trobar mitjans nous de fer-la arribar a joves i grans, als qui no l'han sentida però sabem que l'anhelen.
- esperar i pregar amb confiança**, perquè la sembra fructifiqui. L'Esperit Sant misteriosament «sense que nosaltres sapiguem com», farà que la llavor vagi creixent. En els infants i joves, en persones que desconexem... un dia donarà fruit allò que ara sembrem. Ha de ser el nostre convenciment i l'hem d'enfortir en contacte íntim i amical amb el Crist.
- viure-ho en l'Eucaristia**, perquè l'Eucaristia és el Pa de Vida per als qui han d'anunciar Jesucrist al món. Que tot ho visquem des de l'Eucaristia i que ho portem a l'Eucaristia.
- hem d'anar en comunitat**, de dos en dos com deia Jesús, en comunitat amb l'Església. No sóc jo sol qui ho ha de fer tot. La comunitat està amb cadascun dels sembradors, i els uns ajuden els altres. Som coresponsables de l'anunci i ens hem d'estimar i complementar.
- testimoniar amb la vida allò que creiem i anunciem**, només així el món creurà, els qui ens vegin s'interrogaran per allò que diem i proposem. Un cristià apòstol és un testimoni creïble de Crist, el seu Senyor, amb obres d'amor i de justícia, amb la coherència i l'autenticitat que vénen del Senyor.

Bon inici de curs i que Déu beneeixi la nostra missió pastoral!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

«Els reptes comunicatius de l'Església»

► El passat 4 de juliol, el Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), organisme que tracta dels temes de la comunicació de l'Església, organitzà, a la seu del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, una jornada sobre «Els reptes comunicatius de l'Església. El 2.0 i les xarxes socials». Presidiren la jornada els bisbes Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona i president del SIMCOS, i el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés. Els assistents van escoltar les ponències dels professionals i estudiosos de la comunicació Ismael Nafria, Francesc Canosa, Marta Matias i Josep Martí i Blanch, que varen intervenir en aquest ordre i varen dialogar amb els participants a la jornada sobre la presència de l'Església en el món de les xarxes socials.

GLOSSA

Més enllà dels valors

És freqüent en les converses entre educadors, en conferències, curssets, taules rodones, en les catequisis i en les escoles de pares, que es parli de la importància de l'educació en valors. Uns valors que són, també, tema de conversa per parlar dels que es perden, dels emergents, dels de sempre i de la seva absència. Sobretot de la seva absència. Tots tenim molt clar que l'absència de valors és un desastre, i ens costa poc posar-nos les mans al cap i escandalitzar-nos. Cal encarar la feina fent presents els valors en la nostra vida, esdevenint referents, encarnant els valors que considerem fonamentals. Els valors no poden ser un objecte teòric, alguna cosa de la qual només *se'n parla*.

És ben cert que fer-los conèixer és convenient i necessari. Però, si només parlem dels valors, ens quedem a mig camí. L'esforç és un valor, però es pot utilitzar per al bé o per al mal. No és el mateix esforçar-se en l'estudi per aprovar una assignatura, que ordir —amb esforç— una trama per poder copiar en l'examen i aprovar-lo. Convé, doncs, educar en valors per al bé, perquè esdevinguin virtuts. Fer del valor una actitud de vida. Aquí neix la responsabilitat de pares, educadors i comunicadors de l'escola, els centres de lleure, la cate-

quesi i els mitjans de comunicació. Quins valors presentem? Fins a quin punt els testimoniem en les nostres vides? En les institucions i activitats cristianes, els valors neixen de l'Evangeli, del mestratge de Jesús?

La virtut —paraula dissortadament evitada i arraconada durant una colla d'anys com a enutjosa i políticament incorrecta— ha d'arrelar en el cor i manifestar-se en les obres. Esdevenir una actitud o disposició permanent per obrar el bé sempre, tant en les situacions favorables com en les adverses, en la facilitat i en la dificultat. La virtut, hàbit per obrar el bé, demana un aprenentatge, una repetició esforçada dels actes que hi contribueixen i en faciliten l'adquisició. «Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és autèntic, respectable, just, pur, amable, lloable, tot allò que sigui virtuós i digne d'elogi» (Fl 4,8).

Obrar el bé és un camí que apropa a Déu i als altres. Amb la repetició de les accions virtuoses es crea un hàbit que comporta una pràctica del bé continuada. Hem d'anar més enllà de la presentació dels valors, convé dotar-los del rostre concret del testimoni que els dona vida i, així, iniciar en el camí de la virtut el camí de la caritat.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

M ANY
JOAN
MARAGALL
2010-2011

Sols aixís veig esperança (si hi ha un desvetllament de la fe). Ja pot comptar, doncs, quina bona notícia em dona amb la de la pròxima publicació catalana dels Evangelis, i més venint amb pròleg del nostre Senyor Bisbe. Com en penetrà el seu discurs en la Setmana Social! Té un to d'improvisació que li comunica una vida extraordinària. ¿No està també dintre d'aquest ordre d'idees del desvetllament?

Que el Jesús Infant en son Nadal porti també a vostè, estimat amic, tota aquella frescor de l'ànima que n'és ensem la plenitud.

(Carta al Dr. Josep Dachs, secretari del Dr. Torras i Bages, Nadal de 1910)

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (Sir 27,30-28,7)

És odiós irritar-se i guardar rancúnia, però el pecador ho fa i no vol apaivagar-se. El venjatiu topirà amb la venjança del Senyor, que li demanarà compte rigorós dels seus pecats. Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home que s'irrita contra un altre home, ¿com pot esperar que el Senyor li retorni la salut? No s'ha compadit d'un home com ell i, ¿ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats? Si ell, que és de carn i ossos, guarda rancúnia, ¿qui li obtindrà el perdó quan haurà pecat? Recorda la fi que t'espera i amainarà la teva enemistat; pensa en la mort, i guardaràs fidelment els manaments. Recordat dels manaments, i no seràs rancorós amb els altres; pensa en l'aliança de l'Altíssim, i no tindràs en compte l'ofensa rebuda.

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor.*

Beneix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneix el seu sant nom. / Beneix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

No sempre acusa, / ni guarda rancúnia sense fi; / no ens castiga els pecats com mereixiem, / no ens paga com deuria les nostres culpes, R.

El seu amor als fidels és tan immens / com la distància del cel a la terra; / llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 18,21-35)

En aquell temps, Pere preguntà a Jesús: «Senyor, ¿quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? ¿Set vegades?» Jesús li respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set. Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que va voler demanar comptes als qui ocupaven els llocs de govern. Tot just començava, ja li van presentar un dels seus ministres que li devia deu mil milions. Com que no tenia res per pagar, el rei va manar que venguessin tots els seus béns, i a ell mateix, amb la seva dona i els seus fills, els venguessin com esclaus, per poder pagar el deute. Però ell se li llençà als peus i li deia: Tingueu paciència i us ho pagaré tot. Llavors, el rei se'n compadí, el deixà lliure i li perdonà el deute. Quan sortia, trobà un dels seus col·legues que li devia uns quants diners, l'agafà i l'escanyava dient-li: Paga'm tot el que em deus. L'altre se li llençà als peus i el suplicava: Tingues paciència i ja t'ho pagaré. Ell no en va fer cas, i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute. Els altres col·legues, en veure-ho, se n'entrístren molt i anaren a informar el rei de tot el que havia passat. El rei el cridà i li digué: Que n'ets de mal home! Quan tu em vas suplicar, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu? Llavors el rei el posà en mans dels botxins, perquè el torturessin fins que pagués tot el deute. Això farà amb vosaltres el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.»

▶ Lectura del libro del Eclesiástico (Sir 27,30-28,7)

El furor y la cólera son odiosos; el pecador los posee. Del vengativo se vengará el Señor y llevará estrecha cuenta de sus culpas.

Perdona la ofensa a tu prójimo, y se te perdonarán los pecados cuando lo pidas. ¿Cómo puede un hombre guardar rencor a otro y pedir la salud al Señor? No tiene compasión de su semejante, ¿y pide perdón de sus pecados? Si él, que es carne, conserva la ira, ¿quién expiará por sus pecados?

Piensa en tu fin, y cesa en tu enojo; en la muerte y corrupción, y guarda los mandamientos.

Recuerda los mandamientos, y no te enojos con tu prójimo; la alianza del Señor, y perdona el error.

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

No está siempre acusando / ni guarda rencor perpetuo; / no nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre sus fieles; / como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. R.

La paràbola de l'evangeli d'avui, en una miniatura de la Bíblia de Sant Lluís (s. XIII, catedral de Toledo)

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 14,7-9)

Hermanos: Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; en la vida y en la muerte somos del Señor. Para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de vivos y muertos.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 18,21-35)

En aquel tiempo, se adelantó Pedro y preguntó a Jesús: «Señor, si mi hermano me ofende, ¿cuántas veces le tengo que perdonar? ¿Hasta siete veces?» Jesús le contesta: «No te digo hasta siete veces, sino hasta setenta veces siete. Y a propósito de esto, el reino de los cielos se parece a un rey que quiso ajustar las cuentas con sus empleados. Al empezar a ajustarlas, le presentaron uno que debía diez mil talentos. Como no tenía con qué pagar, el señor mandó que lo vendieran a él con su mujer y sus hijos y todas sus posesiones, y que pagara así. El empleado, arrojándose a sus pies, le suplicaba diciendo: «Ten paciencia conmigo, y te lo pagaré todo.» El señor tuvo lástima de aquel empleado y lo dejó marchar, perdonándole la deuda. Pero, al salir, el empleado aquel encontró a uno de sus compañeros que le debía cien denarios y, agarrándolo, lo estrangulaba, diciendo: «Págame lo que me debes.» El compañero, arrojándose a sus pies, le rogaba diciendo: «Ten paciencia conmigo, y te lo pagaré.» Pero él se negó y fue y lo metió en la cárcel hasta que pagara lo que debía. Sus compañeros, al ver lo ocurrido, quedaron consternados y fueron a contarle a su señor todo lo sucedido. Entonces el señor lo llamó y le dijo: «¡Siervo malvado! Toda aquella deuda te la perdoné porque me lo pediste. ¿No debías tú también tener compasión de tu compañero, como yo tuve compasión de ti?» Y el señor, indignado, lo entregó a los verdugos hasta que pagara toda la deuda. Lo mismo hará con vosotros mi Padre del cielo, si cada cual no perdona de corazón a su hermano.»

COMENTARI

Perdonar i ser perdonat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 1Tm 2,1-8 / Sl 27 / Lc 7,1-10 □ **dimarts**: 1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17 ■ **dimercres**: Nm 21,4b-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jn 3,13-17 □ **dijous**: 1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Jn 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35) ■ **divendres**: 1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3 ■ **disabte**: 1Tm 6,13-16 / Sl 99 / Lc 8,4-15 ■ **diumenge** vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Is 55,6-9 / Sl 144 / Fl 1,20c-24.27a / Mt 20,1-16a.

La societat moderna ens ha acostumat a ser conscients dels propis drets i a saber-los defensar. És una bona conquesta social, i ho serà més quan no hi hagi discriminacions i tothom els vegi reconeguts en la mateixa mesura. Tanmateix, les reivindicacions de determinats grups i persones sovint van més enllà del que és just i raonable. Tenim facilitat per reclamar allò que ens beneficia, i en canvi som exigents amb les obligacions dels altres. De la mateixa manera, trobem arguments per justificar els propis errors i no passem per alt cap equivocació dels altres.

L'actuació i l'ensenyament de Jesús contrasten fortament amb aquesta ten-

dència tan arrelada en el comportament humà. No busca privilegis ni reconeixements per a ell mateix, sinó que es preocupa primer de tot de les necessitats dels altres. Fins i tot adopta una actitud de comprensió i de perdó davant els pecadors. D'aquesta manera proclama l'amor de Déu, que no vol castigar els qui fan el mal sinó que desitja la seva conversió.

Contra la pràctica habitual i contra la lògica humana, Jesús viu i proposa la dinàmica del perdó. En lloc de l'acusació i la venjança, hi situa l'amor i la generositat. No condemna els pecadors ni se n'aparta, més aviat s'hi acosta i els perdona. Actua així fins i tot abans que es produeixi el penediment i la

conversió. Això sí, Jesús espera i demana que el qui se sent acollit i perdonat d'aquesta manera faci igual amb els altres.

Preocupar-se per les necessitats dels altres en comptes de defensar els propis drets pot sonar insensat. Avançar-se a perdonar i esperar que els altres també ho facin pot semblar ingenu.

Tanmateix, aquesta és la proposta de Jesús, i segurament és l'única que pot transformar de debò les relacions humanes. Sens dubte, és una de les novetats més radicals i més sorprenents de l'evangeli. També de les més difícils de realitzar.

Agustí Borrell

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Moisès (5)

El desert

Un dels elements fonamentals de la vida de Moisès és el desert. És l'escenari dels principals esdeveniments de la seva història. Cal travessar el desert per trobar-se amb Déu. Déu desinstal·la Moisès de les seves seguretats, se l'enduu al desert on no pot refugiar-se en res i ha d'estar totalment pendent d'Ell.

I el poble també ha de fer un procés similar.

El llarg recorregut del poble d'Israel abans d'arribar a la Terra Promesa forma part d'una pedagogia. Durant la travessa pel desert afluïren les *inclinacions del cor* i es fa palesa la necessitat de ser salvats. Es tracta d'una purificació mitjançant la qual es revelen aspectes de la pròpia personalitat que romanien amagats: la feblesa, la vulnerabilitat, les pors. La inseguretat derivada de les condicions inhòspites del desert desperta raons desconegudes de la pròpia interioritat i permet l'autoconeixement. Però també, tot fent la travessia de les nostres foscores, descobrim qui és Déu. Per aquest motiu és també un espai de revelació.

Déu és misteri, enigma, invisible i imprevisible; tot això incomoda l'ésser humà. Per tant, la gran temptació, la primera temptació del poble al desert és fabricar ídols, donar resposta a incògnites que ens depassen. Sacralitzem barroerament la immanència per tal de domesticar la transcendència. La idolatria ens engabia en una presó de miralls. Allà on mirem, només ens veiem a nosaltres mateixos. Ens condemnam a una clausrofòbia metafísica.

No suportem haver-nos de desinstal·lar en la incertesa constant. Tal vegada, es pregunta el poble, la millor sortida sigui retornar a Egipte: renunciar a la llibertat que ens fa ser veritablement humans, però que posa en perill la nostra integritat física. Aquesta serà la segona temptació: les famoses olles de carn i les cebes d'Egipte, que el poble famolenc recorda en el desert.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Qui és avui Crist per a nosaltres?

En el moment present, ho sabem per pròpia experiència, la situació de les transmissions cristianes és molt deficient. A vegades sembla com si s'hagués produït un trencament de la tradició, una mena d'esfondrament d'un edifici monumental les restes del qual són cada vegada més escasses i marginals.

Davant d'una situació d'aquesta mena, molt fàcilment pot irrompre una *cultura de la queixa i de les lamentacions* que pot precipitar molts d'aquells qui encara es professen cristians a un estat de resignació apàtica, d'immobilisme desencisat i, fins i tot, d'un cert escepticisme. És molt important conèixer per què hem arribat a la situació actual; quines han estat les causes que han provocat la desestructuració tan ràpida i extensa del cristianisme de casa nostra; per què, a Catalunya, l'eufòria del Vaticà II es va extingir tan de pressa...

Tots aquests coneixements i reflexions, però, no ens haurien de servir per reforçar la temptació de precipitar-nos en una cultura de la queixa o del *no hi ha res a fer*, sinó que haurien de commoure les nostres fibres cristianes i forçar-nos a plantejar seriosament la pregunta cristiana per excel·lència, que, en paraules de Dietrich Bonhoeffer, és: «Qui és avui Crist per a nosaltres?»

«No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja s'ocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.» (Mt 6,34). Aquesta advertència de Jesús ens insta a concentrar tots els nostres esforços en el dia d'avui, a no neguitejar-nos d'una manera malaltissa per les incerteses del futur que, malgrat tot, estarà en mans de Déu.

Ara mateix, el futur de la religió cristiana són tots els qui troben interessant això de ser cristià, servents inútils i carregats de complexos, sovint amb una baixíssima autoestima com a cristians. En el moment present, el futur de les religions són els creients de cadascuna d'elles perquè, davant de la fallida de les transmissions religioses, de fet són els creients, en el seu aquí i ara, l'única transmissió possible de la Bona Nova de cada religió. Enmig de les incerteses de l'hora present, l'únic imperatiu, en termes cristians, és el mateix que Jesús va imposar a Simó Pere: «Tu segueix-me.» (Jn 21,22).

Lluís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

11. ✠ Diumenge XXIV de durant l'any. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620-Roma 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. Dilluns. El Nom de Maria; Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prevere agustinià, a Sant Joan de les Abadesses.

13. Dimarts. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. Dimecres. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Cres-

cenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. Dijous. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. Divendres. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. Dissabte. Sant Robert Bel·larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

EDUCAR

El tiempo de ocio

¿Estamos satisfechos del tiempo de ocio de nuestros menores? Me parece que la respuesta mayoritaria sería que no. Bien porque no lo aprovechan como de-

bieran, o porque lo malgastan en actividades peligrosas (deportes de riesgo, consumo de sustancias, etc.). Una gran mayoría de padres y maestros apostarían por una mejora de la calidad del ocio de los hijos y alumnos.

¿Y qué podemos hacer? Ante todo, tomar conciencia de que el ocio es un fenómeno social de doble dirección: positiva o negativa según el ejercicio de libertad de la persona. La mercantilización del ocio ha convertido en sinónimos *ocio* y *consumo* y este hecho nos obliga a distinguir entre *ocio* y *tiempo libre*. La auténtica vivencia del ocio debe ser constructiva: el aburrimiento, que implica ausencia de creatividad, hace mella en el ocio de los jóvenes. También en esto hay que ayudar a formar personas libres de presiones sociales, de modas o de simples impulsos, es decir, formar ciudadanos con criterio, y desarrollar habilidades en los niños y adolescentes para que sepan hacer frente a la presión social y del grupo.

Por lo que se refiere a los jóvenes hay que lograr que disfruten de su tiempo libre en horas no tan avanzadas de la noche. Para lograrlo, las familias hemos de esforzarnos en promocionar la salud y las actividades lúdicas diurnas de los hijos. Es importante que los padres promocionen actividades lúdicas diurnas, ya sea por su propia iniciativa o recurriendo a instituciones o asociaciones que trabajan en el *tiempo libre* educativo de niños, adolescentes y jóvenes.

«El resultado más alto de la civilización consiste en la capacidad de llenar el ocio inteligentemente», escribió el filósofo británico Bertrand Russell.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

JOSEP M. CARBONELL

Crear pensament

El Dr. Josep Maria Carbonell va veure néixer, ara fa 22 anys, la Fundació Joan Maragall (FJM) —pertany al seu Patronat des de l'inici— i, d'alguna manera, aquesta institució forma part de la seva vida personal. Des del 30 de juny n'és el president, en substitució de Mn. Antoni Matabosch. «La Fundació s'ha guanyat una credibilitat eclesial, cultural i social que espero saber acompanyar a partir d'ara, ja que representa un dels espais més preuats a Catalunya i a Europa del diàleg entre fe i cultura, un espai cada dia més important de cara a la inculcació de la fe en les nostres societats», afirma el Dr. Carbonell, que actualment és degà de la Facultat de Comunicació Blanquerna i anteriorment president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya i vicepresident internacional de Pax Romana-MIIC.

Quins objectius es marca a mitjà i a llarg termini?

Canviarem poc. La FJM té un Patronat i un equip de professionals molt cohesionat i molt compromès. Els objectius seran molt similars: ser un espai de creació de pensament, un espai de difusió cultural, de formació, de diàleg...; en fi, un espai eclesial al servei de l'evangelització i de la cultura. A llarg termini ens proposem també concretar la nostra proposta en un espai físic amb projecció pública: un centre cultural catòlic al servei de la diòcesi.

Té previst acostar la Fundació a les generacions més joves?

En efecte, ens proposem prioritàriament adreçar-nos a les generacions més joves, des dels estudiants universitaris a la generació que ara té entre trenta i quaranta anys, generacions que hauran d'assumir progressivament més responsabilitats en totes les àrees de la nostra societat. El cristianisme ha de fer-se més present i creïble en l'esfera pública des d'una actitud de diàleg i de mà estesa a tothom i, també, de crítica als ídols de fang que estan construint els contravalors de les nostres societats occidentals.

Quin testimoni rep de Mn. Antoni Matabosch?

L'Antoni Matabosch ha estat un gran president. La seva serenitat, la seva capacitat de treball, l'equilibri entre reflexió i gestió, la seva capacitat de diàleg i també de fermesa quan convenia, el fan únic. Ha estat i segueix sent un referent immillorable de cara al futur.

Òscar Bardaji i Martín

El monestir de les Avellanes en la recerca històrica del monacat femení

«El monacat femení a l'Europa medieval» ha estat l'objectiu de la recerca que aquest estiu s'ha dut a terme en el Monestir de les Avellanes, a Os de Balaguer, on s'han dut a terme les II Jornades d'Història, organitzades pel grup de Recerca Consolidat en Estudis Medievals de la Universitat de Lleida i l'Associació d'Amics del Monestir.

Especialistes d'arreu del món van tractar de diversos aspectes del monacat femení, un tema que no ha estat gaire tractat en les investigacions, però que resulta de gran interès i rellevància per entendre la vida de la dona en l'edat mitjana. Els ponents i la qualitat de les seves conferències van posar en relleu la interdisciplinarietat i la internacionalitat dels estudis que s'estan fent: s'estan estudiant fons documentals sobre la història, la història de l'art, l'espiritualitat, l'arqueologia, la organització interna. Quinze professors van tractar el tema, provinents de diverses universitats: la Catòlica del Sacro Cuore, de León, de Venècia, Sothampton, Roskilde, Barcelona, Göttingen, Heidelberg, Wales Trinity Saint David, de Lille, Northern Colorado...

Exercicis espirituals per als preveres d'Urgell

Dels dies 25 al 29 de juliol el bisbe de Menorca, Mons. Salvador Giménez Valls ha predicat exercicis espirituals als sacerdots de la Diòcesi al Seminari diocesà de la Seu d'Urgell. Hi van participar 26 sacerdots, acompanyats del Sr. Arquebisbe i van ser uns dies de renovació espiritual centrats en la persona estimada de Jesucrist, el Bon Pastor, model de tot sacerdot que per l'ordenació ha esdevingut un altre Crist enmig dels cristians i enmig del món.

Inici dels exercicis amb Mons. Giménez

Jornades de Teologia 2011: Una immersió en la Bíblia i el seu significat

Les Jornades de Teologia, un treball de formació adreçat especialment a mestres, professors de religió i catequistes, ha tractat a finals d'aquest estiu d'un tema molt proper i, alhora de gran dimensió: «la Bíblia en l'ensenyament i en la vida de l'Església». Agustí Borrell, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i Francesc Torralba, Catedràtic de filosofia a la Universitat Ramon Llull de Barcelona i coordinador de la Càtedra de Pensament Cristià d'Urgell, van ser els dos ponents, en les jornades que es van desenvolupar entre el 30 i el 31 d'agost passat.

Francesc Torralba coordina la Jornada, que es duu a terme a Sant Domènec, a la Seu d'Urgell

L'objectiu ha estat com explica el Dr. Torralba, en «explorar la Bíblia, comprendre els diversos gèneres literaris que la compon i, d'aquesta manera treballar en profunditat la gran fecunditat que hi rau». A més però, i aquest punt el va tocar en profunditat Torralba en la seva ponència, es va descriure la influència que ha tingut aquest text en la configuració de la cultura occidental i, particularment, en la imatge de la persona, de la història i de la naturalesa que emana d'ella.

En les ponències es va posar clarament de manifest que creadors artístics, pensadors de diversos orígens, i fins i tot allunyats de l'experiència religiosa, convenen a identificar aquest recull d'històries com una font d'inspiració i d'estimulació per a la intel·ligència i la imaginació.

La Bíblia mostra una exegesi i hermenèutica que ens exigeix un esforç d'interpretació. El Dr. Borrell va explicar abastament nous mètodes per fer aquesta interpretació, i fórmules que acosten la Bíblia a la realitat d'avui. Va acabar la seva ponència tractant en profunditat de la Paraula de Déu en la vida de l'Església, en consonància amb el signe dels temps que vivim.

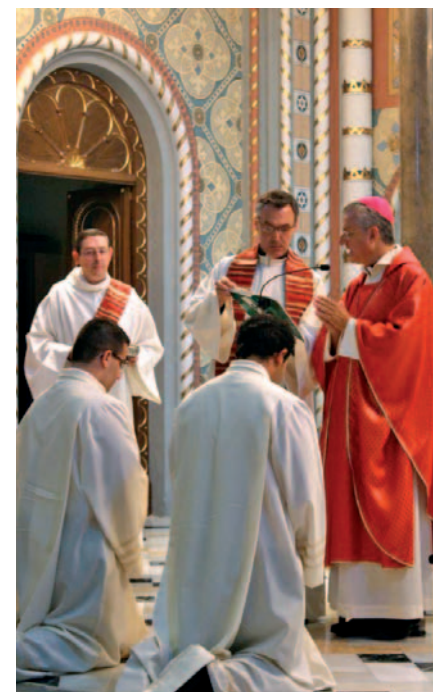
La jornada de treball, entre dimarts i dimecres, va acollir a nombrosos professors i mestres de religió del Bisbat d'Urgell, també catequistes, sacerdots de la diòcesi, i seglars interessants en el tema. De fet, estava oberta al públic en general. Es va dur a terme a l'antic convent dominic, a la Sala Sant Domènec de la Seu d'Urgell, el que va facilitar l'obertura al públic general.

Dos seminaristes d'Urgell reben l'Acolitat en el camí vers el sacerdoti

El dia de sant Jaume apòstol, a la Capella del Seminari de la Immaculada de la Seu d'Urgell, l'Arquebisbe Joan-Enric Vives ha conferit el ministeri de l'Acolitat a dos seminaristes d'Urgell, Emili Villegas i Alfons Velásquez, que estaven acompanyats per un bon nombre de preveres i de fidels.

L'Acolitat —digué el Sr. Arquebisbe— fa participar del servei que els sacerdots ofereixen en l'Eucaristia, impulsa la donació sacrificial de les persones unides a Crist, i fa viure del Pa de Vida, tot ajudant l'altar, i repartint el Cos del Senyor als germans.

Aquests dos seminaristes han col·laborat fins ara pastoralment a la Parròquia de Sant Esteve d'Andorra la Vella i de Sant Ot de la Seu d'Urgell, durant el seu aprenentatge formatiu en camí cap al ministeri diaconal i presbiteral. El proper curs l'Alfons Velásquez que ja ha acabat els seus estudis eclesiàstics ajudarà a la Parròquia de Santa Maria de Balaguer i l'Emili Villegas continuarà a Andorra la Vella tot cursant el 5è curs a la Facultat de Teologia de Catalunya, residint al Seminari Major Interdiocesà.

EL PATRIMONI, UN VALOR EN ALÇA

Santa Maria d'Arties

Aquesta església presideix el nucli antic del poble aranès d'Arties. És un edifici molt equilibrat i harmònic, amb un pla basilical de tres naus que queden rematades cap a llevant amb sengles absis semicirculars. L'absis central ha estat restaurat i mostra l'aspecte originari del temple exteriorment. La nau central és coberta amb una volta de canó de mig punt i les naus laterals amb voltes de quart de cercle. L'interior és il·luminat per un bon nombre de finestres.

Les pintures han estat restaurades, i destaquen per la seva bellesa. El retaule barroc de l'altar major de la catequesi sobre la Mare de Déu que podem admirar i seguir a través de les diferents taules que componen el retaule central de l'església i que van narrar el misteri marí de la seva vida, ja sigui recollida en els textos evan-

Frescos i retaule a l'altar major

gèlics com en els relats apòcrifs. Anem a una catequesi de caràcter escatològic que ens presenta les pintures renaixentistes del sostre de l'església, amb la temàtica del relat del judici final tal com el descriu l'Apocalipsi i textos religiosos de l'Edat Mitjana. Una visió del cel i l'infern a banda i banda de la figura del Crist, Jutge de la història, amb unes escenes plenes d'imatges i d'un simbolisme apocalíptic que els fidels d'Arties podien contemplar als vols del s. xvi, com ara ho podem fer nosaltres, una vegada recuperades. Més a prop del presbiteri la figura de Déu Sobirà amb els atributs de la reialesa, com el ceptre, la tiara, el globus de l'univers, rodejat de la comunió dels sants i contemplant l'escena del Judici Final. Una petita joia aranesa que ens recorda el retaule de la Capella Sixtina que Miquel Àngel va pintar també sobre el Judici Final.